

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1313218961
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1313218961.2

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: SATRO s.r.o., IČO: 31 335 161, so sídlom Hodonínska 25, Bratislava, zast. STANO a partneri s.r.o., IČO: 36 869 571, so sídlom Nám. 1. mája 16, Bratislava, proti žalovanému: Z. I., J. XX.XX.XXXX, Y. G. F. XXX, o zaplatenie 181,60 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 4. apríla 2018 č.k. 7C 136/2014-102 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie už len o zvyšnej časti žaloby, t.j. o príslušenstve žalovanej sumy - úrokoch z omeškania vo výške 8,50% zo sumy 181,60 eur od 19.09.2013 do 20.05.2014 a vo výške 5,25% zo sumy 20 eur od 21.05.2014 do 19.01.2015, a to tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Žalobcovi zároveň uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne samostatným uznesením.

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 181,60 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 181,60 eur od 18.09.2013 do zaplatenia a náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnil skutkovo tým, že dňa 22.08.2008 ako prevádzkovateľ retransmisie uzavrel so žalovaným zmluvu o poskytovaní elektronických komunikačných služieb č. XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“), predmetom ktorej bolo zriadenie a prevádzkovanie elektronických komunikačných služieb. Súčasťou zmluvy boli tiež Všeobecné podmienky a Cenník. Na základe žiadosti žalovaného došlo v súlade s bodom 18.9 Všeobecných podmienok dňa 30.08.2012 k ukončeniu platnosti zmluvy. Keďže v dôsledku ukončenia poskytovania služieb mu v zmysle zmluvy vznikol nárok na zaplatenia náhrady hodnoty zariadení: digitálneho prijímača KAON, diaľkového ovládania, SCART kábla, CINCH kábla, účastníckej šnúry, anténneho konvertora, paraboly, napájacieho zdroja, dekódovacej karty č. XXXXXXXXXX, a poplatku za upomienku, žalobou si uplatnil zaplatenie sumy v celkovej výške 181,60 eur.

3. Pôvodne rozhodol vo veci (kauzálné príslušný Okresný súd Banská Bystrica) platobným rozkazom č.k. 39Ro 2288/2013-17 zo dňa 17.12.2013, voči ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odpor s odôvodnením, že aj keď sa so žalobcom podľa čl. 20 bod 20.4 Všeobecných podmienok dohodli urovnať prípadné spory mimosúdnou cestou, vzájomným rokovaním, žalobca ho vôbec (písomne ani telefonicky) na vzájomné rokovanie ohľadom predmetného sporu nevyzval. Keďže žalobca nekonal v súlade s dojednaným ustanovením, so zaplatením žalovanej sumy nesúhlasil. Uznesením č.k. 7C 136/2014-56 zo dňa 12.01.2015, právoplatným dňa 11.02.2015, zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 161,60 eur z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom v tejto časti, ktoré žalobca odôvodnil tým, že žalovaný mu po podaní žaloby vrátil zariadenia v celkovej hodnote 161,60 eur s výnimkou dekódovacej

karty v hodnote 20 eur. Následne, dňa 02.02.2015, mu žalobca doručil podanie, ktorým vzal žalobu späť aj vo zvyšnej časti uplatnenej sumy, t.j. 20 eur s výnimkou príslušenstva z dôvodu, že dňa 15.01.2014 mu žalovaný poštovým poukazom zaplatil aj hodnotu dekódovacej karty vo výške 20 eur. V tejto súvislosti zároveň požiadal o pripustenie zmeny jeho žaloby v časti príslušenstva, ktorou sa po zmene domáhal od žalovaného zaplatať úrokov z omeškania vo výške 8,50% zo sumy 181,60 eur od 18.09.2013 do 20.05.2014 a vo výške 5,25% zo sumy 20 eur od 21.05.2014 do 19.01.2015. O tomto podaní žalobcu rozhodol na pojednávaní dňa 13.04.2015 tak, že konanie aj vo zvyšnej časti žalovanej sumy vo výške 20 eur zastavil a zároveň v zmysle žalobcom podaného návrhu na zmenu žaloby pripustil zmenu žalobného petitu v časti príslušenstva žalovanej sumy. Na tomto pojednávaní rozhodol zároveň po vykonanom dokazovaní vo veci samej rozsudkom č.k. 7C 136/2014-68 zo dňa 13.04.2015, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 181,60 eur a vo výške 5,25% ročne od 21.05.2014 do 19.01.2015, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku pod následkom exekúcie, vo zvyšnej časti konanie zastavil, a vo vzťahu k náhrade trov konania vyslovil, že rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Predmetný rozsudok nadobudol v zastavujúcej časti právoplatnosť dňa 18.06.2015 a v časti príslušenstva bol na základe odvolania žalovaného uznesením odvolacieho súdu č.k. 4Co 360/2015-81 zo dňa 29.04.2016 zrušený s tým, že vec mu bola v tejto časti vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na odvolacím súdom vytknuté nedostatky potom v jeho intenciách uznesením č.k. 7C 136/2014-86 zo dňa 15.02.2018 opätovne rozhodol o návrhu žalobcu na zmenu žaloby tak, že zmenu žaloby v ním požadovanom znení pripustil. Keďže konanie bolo v časti zaplatať celej žalovanej sumy 181,60 eur s výnimkou príslušenstva zastavené, konštatoval, že predmetom konania zostalo len príslušenstvo, ktoré predstavujú v zmysle pripustenej zmeny žaloby úroky z omeškania vo výške 8,50% zo sumy 181,60 eur od 18.09.2013 do 20.05.2014 a vo výške 5,25% zo sumy 20 eur od 21.05.2014 do 19.01.2015.

4. Z opätovne vykonaného dokazovania (ktoré vykonal výsluchom žalovaného, oboznámením sa so žalobou, listinnými dôkazmi: zmluvou zo dňa 22.08.2008, výpoveďou žalovaného zo zmluvy o výpožičke zo dňa 30.07.2012, odpoveďou žalobcu na výpoveď zmluvy, všeobecnými podmienkami žalobcu, cenníkom pokút, výpisom z obchodného registra žalobcu, lustráciami pobytu žalovaného, a ďalším spisovým materiálom) zistil, že žalovaný uzavrel so žalobcom dňa 22.08.2008 zmluvu č. XXXXXXXXXX o poskytovaní služieb televíznych káblových rozvodov, v ktorej sa dohodli, že vzniknutý právny vzťah sa spravuje Obchodným zákonníkom. Predmetom zmluvy bola služba spočívajúca v zriadení a poskytovaní služieb televíznych káblových rozvodov (ďalej len „TKR“), konkrétne zriadenie prípojky TKR pre žalovaného v mieste jeho trvalého bydliska, ktoré sa v čase uzatvorenia zmluvy nachádzalo v N. na adrese: H. L. XX. Žalobca mal podľa podmienok zmluvy zabezpečiť žalovanému nerušený príjem televíznych a rozhlasových programov programovej služby Mini+Klasik a zriadiť na tento účel zariadenie na príjem televízneho signálu, ktoré prevádzkuje a spravuje ako vlastník. V zmysle čl. IV zmluvy mal žalovaný za poskytnuté programové služby platiť štvrťročne cenu týchto služieb bankovým prevodom. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli Všeobecné podmienky poskytovateľa služby a Cenník služieb, platné v čase jej uzatvorenia. Zmluva bola medzi zmluvnými stranami uzatvorená s časovou viazanosťou do 01.09.2010 s tým, že uplynutím doby časovej viazanosti sa trvanie zmluvy automaticky zmenilo na dobu neurčitú, ak sa zmluvné strany nedohodli inak. Žalovaný dňa 30.07.2012 písomne vypovedal zmluvu z dôvodu presťahovania sa do obce F., okres Senec. Výpovedná lehota určená vo výpovedi bola jeden mesiac, začala plynúť dňa 01.08.2012 a uplynula dňa 31.08.2012. Žalobca v písomnej odpovedi na túto výpoveď zo dňa 01.08.2012 vyzval žalovaného, aby odovzdal vypožičané zariadenia, konkrétne antény komplet (parabola, napájací zdroj, konvertor), digitálny prijímač KAON SD s príslušnými káblami (SCART kábel, CINCH kábel a účastnícka šnúra), diaľkové ovládanie a dekódovaciu kartu, v lehote 7 dní odo dňa skončenia platnosti zmluvy na ktorékoľvek jeho zákaznícke stredisko. Po tom ako žalovaný na jeho výzvu nereagoval a v stanovenej lehote mu vypožičané zariadenia nevrátil, v zmysle bodu 12.16 Všeobecných podmienok poskytovateľa služby si žalobou voči nemu uplatnil náhradu hodnoty nevrátených zariadení vrátane poplatku za upomienku v celkovej výške 181,60 eur s príslušenstvom. Z výpovede žalovaného zistil, že žalovaný a žalobca sa dohodli pre prípad vzniku sporu, tento urovnať najskôr mimosúdnou cestou a vzájomným rokovaním. Žalovaný namietal porušenie tohto dojednania žalobcom a domnieval sa, že žalobca tak konal za účelom obohatenia sa, a aby získal čo najviac na úrokoch, preto úmyselne dobu predlžoval. Uviedol, že žalobca žiadal neseriózne zaplatiť aj to, čo mu už zaplatil pri podpise zmluvy. Zo žalovaným v tejto súvislosti k nahliadnutiu predloženého dokladu zo dňa 22.08.2008 mal preukázané, že uhradil žalobcovi za napájací zdroj sumu 307 Sk (10,19 eur). Žalovaný argumentoval, že prvýkrát sa dozvedel o povinnosti vrátiť sporné zariadenia až od súdu dňa 23.12.2013, na základe čoho hneď po sviatkoch spolu s manželkou v záujme vyriešenia danej

situácie navštívili zákaznícke stredisko žalobcu. Dňa 03.01.2014 sa stretli s pánom O., pracovníkom zákazníckeho strediska, a požiadali ho o vyhľadanie kópie telefonátu s pracovníčkou žalobcu, ktorá im povedala, že „také zastaralé zariadenia“ (4-ročné) nie je potrebné vrátiť, čím ich uviedla do omylu, resp. oklamala. Menovaný pracovník im odporučil všetko vrátiť. Dňa 13.02.2014 pri vracaní zariadenia sa pána O. opýtali čo je s požadovanou kópiou telefonátu, na čo im odpovedal: „že to management ešte nenašiel alebo ani nehľadal, lebo keby to našiel, tak by to musela zaplatiť tá konkrétna pracovníčka“. Žalovaný s poukazom na predmet zmluvy vymedzený v časti poskytovania služieb v bode 3.1.1 tiež ako záväzok poskytovateľa pripojiť koncové zariadenie účastníka na sieť za účelom poskytovania služieb TKR, argumentoval, že na pripojenie koncového zariadenia si sám zabezpečil firmu ANSAT a.s., odporúčanú žalobcom, ktorej zaplatil za vykonanú prácu 1.490 Sk (49,46 eur), čo preukázal potvrdenkou o vykonaní práce č. 1139 zo dňa 28.08.2008 predloženou k nahliadnutiu. Uviedol, že predmetom tejto platby bola oprava zdroja žalobcu a výmena káblu nastavenia (1.000 Sk + práca a DPH 190 Sk + cesta s 19% DPH 252 Sk + 48 Sk, t.j. 1.490 Sk). Vysvetlil, že žalobca ho najskôr informoval o tom, že buď mu môže zariadenie namontovať on alebo si to urobí sám. Využil druhú možnosť (z dôvodu, že miesto montáže bolo až na 6. poschodí), nakoľko však obraz nefungoval, žalobca mu odporučil vyššie uvedenú firmu, ktorej služby využil. Vo vzťahu k čl. 6 zmluvy ods. 6.7 Všeobecných podmienok, podľa ktorého má byť účastníkovi pri vrátení zariadenia vrátená zábezpeka podľa zmluvy o zábezpeke, uviedol, že nevie o akú sumu malo ísť, nakoľko mu nebolo nič vrátené. Naďalej trval na tom, že žiadnu korešpondenciu ohľadom vrátenia veci od žalobcu neobdržal, a na tomto základe považoval list (výzvu) žalobcu za neodoslaný. V tejto súvislosti navyše poznamenal, že právny zástupca žalobcu mu zaslal upozornenie na adresu, na ktorej už rok nebyval. Z týchto dôvodov so žalobou nesúhlasil a žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť.

5. Poukázal na ust. § 43 ods. 1, 2 zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom do 31.12.2008, § 365 veta prvá a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a vychádzajúc z opätovne vykonaného dokazovania konštatoval, že mal za preukázané, že medzi sporovými stranami vznikol na základe uzatvorenej zmluvy obchodný záväzkový vzťah podľa ust. § 262 Obchodného zákonníka v spojení so zákonom č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách, z ktorého vznikla žalobcovi povinnosť poskytnúť žalovanému služby retransmisie a žalovanému povinnosť platiť žalobcovi za sprístupnenie a poskytovanie verejnej telekomunikačnej služby cenu podľa platných taríf žalobcu. Žalovaný predmetnú zmluvu vypovedal podľa čl. 18 bod 18.9 Všeobecných podmienok, v dôsledku čoho došlo dňa 30.08.2012 k jej zániku a žalovanému vznikla v zmysle čl. 6 bod 6.7 Všeobecných podmienok povinnosť vrátiť žalobcovi vypožičané zariadenia. Za preukázané považoval tiež to, že žalovaný bol na splnenie tejto povinnosti vyzvaný listom žalobcu zo dňa 01.08.2012, zariadenia mu však v stanovenej lehote 7 dní odo dňa skončenia platnosti zmluvy nevrátil. Na základe tejto skutočnosti s poukazom na čl. 12 bod 12.14 a 12.16 Všeobecných podmienok vyhodnotil, že žalobcovi vznikol voči žalovanému nárok na zaplatenie náhrady hodnoty vypožičaných zariadení a poplatku za upomienku vo výške 181,60 eur. Opäť zdôraznil, že predmetom konania je už len príslušenstvo pôvodne uplatnenej pohľadávky, a to úroky z omeškania vo výške 8,50% zo sumy 181,60 eur od 18.09.2013 do 20.05.2014 a vo výške 5,25% zo sumy 20 eur od 21.05.2014 do 19.01.2015.

6. Následne súd prvej inštancie vychádzajúc zo žalovaným uplatnených prostriedkov procesnej obrany, najmä z jeho skutkových tvrdení a popretí skutkových tvrdení žalobcu (v ktorých namietal, že nebol žalobcom žiadnym spôsobom včas upovedomený o tom, že mu má vrátiť vypožičané zariadenia; že bol dňa 03.01.2014 zamestnankyňou zákazníckeho strediska žalobcu uvedený do omylu, keď mu tvrdila, že „také zastaralé vypožičané zariadenia“ /4-ročné/ nie je potrebné vrátiť; že žalobca žiadal od neho aj to, čo mu zaplatil už pri podpise zmluvy; že si musel sám prostredníctvom inej firmy /ANSAT a.s./ zabezpečiť opravu zdroja vypožičaného od žalobcu a výmenu kábla, vrátane nastavenia obrazu televízie, za čo zaplatil sumu 1.490 Sk (49,46 eur), aj napriek tomu, že žalobca ako poskytovateľ mal podľa čl. 3.1.1 Všeobecných podmienok záväzok pripojiť koncové zariadenie účastníka na sieť za účelom poskytovania služieb TKR), ako aj z ním na pojednávaní dňa 04.04.2018 k nahliadnutiu predložených dokladov, a to dokladu zo dňa 22.08.2008 o zaplatení sumy 307 Sk (10,19 eur) za napájací zdroj a dokladu vystaveného na sumu 1.490 Sk (49,46 eur), vyhodnotil, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno ohľadom svojich skutkových tvrdení, ktoré žalobca v konaní ani nepoprel, a z toho dôvodu žalobu žalobcu v zostávajúcej časti príslušenstva ako nedôvodnú zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, ktorého považoval za úspešnú stranu sporu, priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok

na náhradu trov konania, s tým, že o výške priznanej náhrady trov konania rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 C.s.p. po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolanie podal z dôvodov, že v konaní došlo k vadám; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; a tiež z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. V rámci procesných pochybení súdu prvej inštancie vytkol, že mu nikdy nedoručil odvolanie žalovaného podané ešte voči prvému jeho rozsudku vydanému v predmetnej veci. Poznamenal, že o tomto sa dozvedel až doručením uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 29.04.2016. Opätovne zdôraznil, že so žalovaným uzatvoril zmluvu o poskytovaní elektronických komunikačných služieb, na základe ktorej mal žalovaný predplatenú elektronickú komunikačnú službu a vypožičané zariadenia, keďže ide o službu, ktorá by bez príslušných v zmluve uvedených zariadení nefungovala a nebola možná. Pokiaľ ide o žalovanú sumu, uviedol, že túto si uplatnil ako náhradu hodnoty žalovanému vypožičaných zariadení s odkazom na cenník, ktorý je zverejnený na jeho webovom sídle a poskytovaný jednotlivým účastníkom zmluvných vzťahov spolu so zmluvou. Uviedol, že žalovaný mal možnosť zariadenia vrátiť riadne a včas, čo však aj napriek viacerým výzvam tvoriacim obsah spisu neurobil. Zariadenia vrátil až dňa 20.05.2014 a 15.01.2015, teda až po vydaní platobného rozkazu a až 4 mesiace po podaní odporu voči tomuto platobnému rozkazu (13.01.2014). Nakoľko žalovaný nekonal dobrovoľne, ale až na základe rozhodnutia súdu, nepovažoval za pravdivé konštatovanie súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno. Z tejto chronologickej postupnosti považoval tiež za zrejmé, že žalovaný zaviniel zastavenie konania. V súvislosti s odôvodnením napadnutého rozsudku namietal, že súd prvej inštancie vôbec neuviedol, prečo jeho žalobu vo zvyšnej časti, v časti príslušenstva uplatnenej pohľadávky, zamietol, a poznamenal, že záver o nedôvodnosti žaloby v časti príslušenstva odôvodnil len poslednou vetou bodu 16 rozsudku. Vo vzťahu k potrebe a náležitosti odôvodnenia súdneho rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami strany sporu, avšak z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia v zmysle ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. Zdôraznil, že práve C.s.p. kladie značný dôraz na kvalitu a presvedčivosť odôvodnenia v rozhodnutí. Rozhodnutie musí dať strane sporu odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv sporovej strany na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. rozsudok *Garciaruiz v Španielsko* zo dňa 21.01.1999, tak že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Poznamenal, že judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany sporu bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* zo dňa 29.05.1997, *Higgins c. Francúzsko* zo dňa 19.02.1998). V tejto súvislosti poukázal aj na judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu (uznesenie zo dňa 23.06.2004, sp. zn. III. ÚS 209/04). Súd je teda povinný rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ust. § 220 ods. 2 C.s.p., čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd, ako aj z čl. 1 Ústavy SR, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozhodnutie neobsahuje náležitosti uvedené v ust. § 220 ods. 2 C.s.p. vedie podľa jeho názoru k tomu, že rozhodnutie sa stáva nepreskúmateľným. Za nepreskúmateľné je treba považovať aj rozhodnutie, v ktorom sa súd skutkovo a právne nevysporiadal s celým uplatneným nárokom a za taký je treba považovať aj rozhodnutie, v odôvodnení ktorého súd neuviedol, prečo zamietol zvyšok žaloby

žalobcu. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, konštatoval, že odvolací súd ho musí zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

10. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že jeho odvolanie je dôvodné, a že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v celom rozsahu ako arbitrárny zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, nakoľko jeho odôvodnenie je zmätočné, nedostatočné a odvolacím súdom nepreskúmateľné.

11. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní vecí, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentrácii konania, ak by boli v neprospech strany.

12. Podľa ust. § 220 ods. 2 C.s.p., v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

14. Odňatím možnosti konať pred súdom a porušením práva na spravodlivý súdny proces je taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa sporovej strane znemožní realizácia jej procesných práv, ktoré jej zákon priznáva za účelom ochrany jej práv a právom chránených záujmov. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo strany sporu, ako aj iného zainteresovaného subjektu na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (I. ÚS 117/07). Porušením práva na spravodlivý súdny proces je vydanie arbitrárneho rozhodnutia bez relevantného odôvodnenia. To, že právo sporových strán na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorej závery si osvojil aj Najvyšší súd SR (v uznesení sp. zn. 5Cdo 106/2010 zo dňa 15.07.2010). Napokon povinnosť riadne a presvedčivo odôvodniť rozsudok súdu ukladá aj ust. § 220 ods. 2 C.s.p., ktoré mu zároveň ukladá povinnosť v odôvodnení rozsudku uviesť, čoho sa žalujúca strana domáha, aké skutočnosti tvrdila, aké dôkazy označila, aké prostriedky procesného útoku použila, ako sa vo veci vyjadřila žalovaná strana a aké prostriedky procesnej obrany použila. Ďalej mu ukladá povinnosť jasne a výstižne vysvetliť posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán sporu, uviesť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax.

15. Z predloženého spisu odvolací súd zistil, že žalobca sa domáhal pôvodne žalobou od žalovaného zaplata sumy 181,60 eur s príslušenstvom (úrokom z omeškania vo výške 8,50% ročne zo sumy 181,60 eur od 18.09.2013 do zaplata) ako náhrady hodnoty žalovanému vypožičaných zariadení (digitálny prijímač KAON, diaľkové ovládanie, SCART kábel, CINCH kábel, účastnícka šnúra, anténny konvertor, parabola, napájací zdroj, dekodovacia karta č. XXXXXXXXXX) vrátane poplatku za upomienku z dôvodu, že žalovaný mu tieto zariadenia ani napriek výzve v určenej lehote 7 dní od

skončenia platnosti zmluvy o poskytovaní elektronických služieb nevrátil. V priebehu konania došlo však k zastaveniu konania v časti žalovanej sumy 181,60 eur, a to na základe späťvzatia žaloby žalobcom v tejto časti (dvoma podaniami) z dôvodu, že žalovaný mu po podaní žaloby na súd vrátil poskytnuté zariadenia (s výnimkou dekódovacej karty v hodnote 20 eur) v celkovej hodnote 161,60 eur (dňa 20.05.2014) a doručil poštový poukaz vystavený na sumu 20 eur za nevrátenú dekódovaciu kartu v hodnote 20 eur (dňa 19.01.2015). Po zastavení konania v časti zaplatenia sumy 181,60 eur zostalo predmetom konania už len príslušenstvo pozostávajúce (po pripustení zmeny žaloby v časti príslušenstva) z úrokov z omeškania vo výške 8,50% zo sumy 181,60 eur od 18.09.2013 do 20.05.2014 a vo výške 5,25% zo sumy 20 eur od 21.05.2014 do 19.01.2015, o ktorom rozhodol súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom tak, že žalobu žalobcu v tejto časti zamietol. Svoj záver o nedôvodnosti žaloby v časti príslušenstva odôvodnil stroho len konštatovaním, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno ohľadom svojich, žalobcom v konaní nepopretých, skutkových tvrdení, v ktorých namietal, že nebol žalobcom žiadnym spôsobom včas upovedomený o tom, že mu má vrátiť vypožičané zariadenia; že bol dňa 03.01.2014 zamestnankyňou zákaznickeho strediska žalobcu uvedený do omylu, keď mu tvrdila, že „také zastaralé vypožičané zariadenia“ /4-ročné/ nie je potrebné vrátiť; že žalobca žiadal od neho aj to, čo mu zaplatil už pri podpise zmluvy; a že si musel sám prostredníctvom inej firmy /ANSAT a.s./ zabezpečiť opravu zdroja vypožičaného od žalobcu a výmenu kábla, vrátane nastavenia obrazu televízie, za čo zaplatil sumu 1.490 Sk (49,46 eur), aj napriek tomu, že žalobca ako poskytovateľ mal podľa čl. 3.1.1 Všeobecných podmienok záväzok pripojiť koncové zariadenie účastníka na sieť za účelom poskytovania služieb TKR. Vysloveniu záveru súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby v časti príslušenstva však predchádzalo náprotívne konštatovanie o preukázaní vzniku povinnosti žalovaného vrátiť žalobcovi v lehote 7 dní po skončení platnosti zmluvy o poskytovaní elektronických služieb v zmysle čl. 6 bod 6.7 Všeobecných podmienok poskytnuté zariadenia, a tiež o preukázaní vzniku nároku žalobcu na vrátenie týchto zariadení alebo na zaplatenie ich hodnoty v zmysle čl. 12 bod 12.14 a 12.16 Všeobecných podmienok a poplatku za upomienku, keďže žalovaný mu ich ani napriek výzve zo dňa 01.08.2012 v lehote 7 dní od skončenia platnosti predmetnej zmluvy nevrátil.

16. V naznačenom smere považuje odvolací súd za potrebné pripomenúť, že úroky z omeškania sú príslušenstvom pohľadávky (§ 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka), a teda ich charakteristickou črtou je ich akcesorická povaha vo vzťahu k pohľadávke, ktorej sú príslušenstvom. Pokiaľ teda súd v spore o zaplatenie určitej pohľadávky s úrokom z omeškania dospieje k záveru, že žalobca nemá nárok na žalovanú pohľadávku z dôvodu, že mu tento nárok nikdy nepatrila a nevznikol, tento záver platí vzhľadom na akcesorický charakter príslušenstva aj pre úrok z omeškania uplatnený spolu s ňou. Ak by však v takomto spore došiel k záveru, že žalobca má nárok na žalovanú pohľadávku, priznal by mu za obdobie omeškania aj uplatnený úrok z omeškania (pokiaľ to zákon, prípadne súdna prax v tom ktorom konkrétnom prípade výslovne nevylučuje, prejednáváná vec však touto výnimkou nie je).

17. V danom prípade však súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku (v bode 16) konštatoval na jednej strane preukázanie vzniku nároku žalobcu na vrátenie sporných zariadení alebo na zaplatenie ich hodnoty v zmysle čl. 12 bod 12.14 a 12.16 Všeobecných podmienok a poplatku za upomienku, spolu vo výške 181,60 eur (keďže žalovaný mu ich ani napriek výzve zo dňa 01.08.2012 v lehote 7 dní od skončenia platnosti predmetnej zmluvy nevrátil), čo vzhľadom na akcesorickú povahu úrokov z omeškania a konštatované omeškanie žalovaného (nevrátenie sporných zariadení v stanovenej lehote 7 dní) evokuje záver o dôvodnosti nároku žalobcu aj na úroky z omeškania; a na druhej strane naproti tomu po vyhodnotení, že žalovaný uniesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení, vyslovil bez akéhokoľvek bližšieho vysvetlenia a uvedenia konkrétnych skutkových a právnych dôvodov záver o nedôvodnosti žaloby v časti uplatnených úrokov z omeškania. Odvolací súd konštatuje, že takéto odôvodnenie je bez akýchkoľvek pochybností rozporuplné, zmätočné a vnútorne nekonzistentné, a vzhľadom na absenciu relevantného odôvodnenia súdom prvej inštancie prijatého záveru o nedôvodnosti žaloby v časti úrokov z omeškania aj nedostatočne odôvodnené. Odvolací súd môže tak len hádať z akého dôvodu súd prvej inštancie príslušenstvo žalovanej pohľadávky žalobcovi nepriznal, aj napriek tomu, že jeho nárok na vrátenie zariadení, prípadne zaplatenie hodnoty nevrátených zariadení a poplatku za upomienku v celkovej výške 181,60 eur považoval za preukázaný.

18. Preskúmaním napadnutého rozsudku z hľadiska súladu s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. mal odvolací súd nesporne preukázané, že súd prvej inštancie v ňom neuviedol žiadne konkrétne skutkové a právne dôvody, na základe ktorých došiel k záveru o nedôvodnosti žaloby žalobcu v časti úrokov z omeškania. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je tiež zrejme, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s

podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentmi strán sporu, ako posúdil skutkové tvrdenia žalobcu z hľadiska jeho dôkazného bremena a vykonaného dokazovania, ktoré jeho tvrdenia považoval za preukázané a ktoré nie, a z ktorých skutkových zistení sporových strán vychádzal pri prijatí záveru o nedôvodnosti žaloby v časti príslušenstva. Súd prvej inštancie vyslovil jednoducho len nedôvodnosť nároku žalobcu na úroky z omeškania bez bližšieho skutkového a právneho zdôvodnenia. Súd prvej inštancie síce v odôvodnení napadnutého rozsudku v nadväznosti na ním zistený skutkový stav veci odcitoval jednotlivé právne normy (ust. § 43 ods. 1, 2 zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom do 31.12.2008, § 365 veta prvá a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka), avšak bez toho, aby následne vysvetlil ako ich na posudzovanú vec aplikoval, a teda ako v žalobe uplatnený nárok (pohľadávku a úroky z omeškania) právne posúdil. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že právne posúdenie veci je činnosť súdu, pri ktorej skutkový stav (zistený aj na základe podkladov predložených stranami sporu) podriaďuje (subsumuje) pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná. Po uvedení zisteného skutkového stavu a odcitovaní zákonných ustanovení bolo preto povinnosťou súdu prvej inštancie vec posúdiť po právnej stránke, teda zo skutkových zistení vyvodiť právne závery a na zistený skutkový stav aplikovať konkrétnu právnu normu. Jeho povinnosťou bolo tiež uviesť, ktoré relevantné okolnosti veci zvažoval, akými úvahami sa spravoval, na základe ktorých konkrétnych dôvodov dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby v časti úrokov z omeškania, ako aj riadne a zrozumiteľne sa vysporiadať s argumentáciou sporových strán. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však takýto postup súdu prvej inštancie nevyplýva. Vzhľadom na spôsob, akým súd prvej inštancie rozsudok vypracoval, odvolací súd nemá možnosť zistiť prečo (na základe akých skutočností a právnych dôvodov) súd prvej inštancie žalobu žalobcu v časti príslušenstva zamietol.

19. Pre úplnosť odvolací súd poukazuje aj na ďalšie nedostatky a rozpory odôvodnenia napadnutého rozsudku. Ako zmätočnú a rozporuplnú vyhodnotil odvolací súd tiež tú časť bodu 16 odôvodnenia napadnutého rozsudku, v ktorej súd prvej inštancie najskôr uviedol, že mal preukázané, že žalovaný bol listom zo dňa 01.08.2012 vyzvaný žalobcom na vrátenie zapožičaných zariadení v lehote 7 dní od skončenia platnosti zmluvy o poskytovaní elektronických komunikačných služieb, a že ich v tejto lehote nevrátil; a následne naproti tomu konštatoval preukázanie (unesenie dôkazného bremena ohľadom) presne opačného tvrdenia žalovaného, že nebol žalobcom upovedomený o povinnosti vrátiť mu sporné zariadenia, a že o tejto sa dozvedel až v danom spore.

20. Ďalej odvolací súd zistil, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, ako súd prvej inštancie vyhodnotil žalovaným na pojednávaní dňa 04.04.2018 k nahliadnutiu predložené doklady, a to doklad zo dňa 22.08.2008 o zaplatení sumy 307 Sk (10,19 eur) za napájací zdroj a dokladu vystaveného na sumu 1.490 Sk (49,46 eur) za opravu zdroja zapožičaného od žalobcu a výmenu kábla vrátane nastavenia obrazu televízie, prípadne ako na ich základe dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby v časti uplatnených úrokov z omeškania, keď mali preukazovať len úhradu za napájací zdroj a opravu zdroja vrátane výmeny príslušného kábla (nie aj úhradu za ostatné zariadenia).

21. Vzhľadom na všetky vyššie vytknuté nedostatky odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je pre existenciu vnútorných rozporov zmätočné, a keďže neobsahuje ani všetky ust. § 220 ods. 2 C.s.p. predpísané (vyššie označené) náležitosti riadneho odôvodnenia, je pre absenciu podstatných náležitostí odôvodnenia tiež odvolacím súdom nepreskúmateľné. Je tiež namieste poznamenať, že takéto zmätočné a nedostatočné odôvodnené rozhodnutie vykazuje bez akýchkoľvek pochybností znaky arbitrálneho výkonu súdnej moci a spravodlivosti. Z týchto dôvodov považoval odvolací súd odvolanie žalobcu za dôvodné. Ako nedôvodnú vyhodnotil len tú odvoláciu námietku žalobcu, v ktorej namietal, že mu nebolo doručené odvolanie žalovaného podané voči skoršiemu (prvému) rozsudku súdu prvej inštancie v danej veci, ktorý bol zrušený už skôr vydaným uznesením odvolacieho súdu, a to z dôvodu, že táto vada procesného postupu súdu prvej inštancie nemala žiaden vplyv na ďalšie jeho konanie po zrušení skoršieho rozsudku a vrátení veci, a ani na následne vydaný (napadnutý) rozsudok, nakoľko žalobca sa s odvolacou argumentáciou žalovaného oboznámil v dotknutom zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu a okrem toho mal možnosť a dostatok časového priestoru oboznámiť sa ňou aj nahliadnutím do súdneho spisu po rozhodnutí odvolacieho súdu.

22. Na záver odvolací súd už len pripomína, že sporové strany majú právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, teda s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu.

Úvahy súdu o skutkových, ale aj právnych záveroch musia byť riadne a zrozumiteľne odôvodnené tak, aby nevznikali pochybnosti o zákonnosti rozhodnutia najmä zo strany strán sporu, ktorým je takéto rozhodnutie určené. Nedostatok riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia je porušením práva strany sporu na spravodlivé súdne konanie, pretože sa jej tým odníma možnosť vnímať rozhodnutie ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia opravných prostriedkov, a teda aj možnosť riadne konať pred súdom. Odňatie možnosti strane konať pred súdom je porušením jej práva na spravodlivý súdny proces a dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

23. S poukazom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vyššie špecifikovaným nesprávnym procesným postupom, keď vypracoval arbitrárne, zmätočné a nepreskúmateľné rozhodnutie neobsahujúce zákonom predpísané náležitosti (skutkové a právne dôvody zamietnutia žaloby v časti príslušenstva, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán sporu z hľadiska ich dôkazného bremena a vykonaného dokazovania), odňal žalobcovi možnosť v podanom opravnom prostriedku relevantne skutkovo a právne argumentovať, čiže konať pred súdom, a tým porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces. Nakoľko tento nedostatok nie je možné v odvolacom konaní odstrániť (absentujúce a zároveň zmätočné odôvodnenie rozsudku nie je možné preskúmať), odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu (aj v závislom výroku o trovách konania) podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. v spojení s § 391 ods. 1 C.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom opätovne rozhodne o žalobe žalobcu v časti príslušenstva (úrokov z omeškania vo výške 8,50% zo sumy 181,60 eur od 19.09.2013 do 20.05.2014 a vo výške 5,25% zo sumy 20 eur od 21.05.2014 do 19.01.2015) a v odôvodnení nového meritórneho rozhodnutia (pokiaľ sa spor neskončí inak) uvedie jednoznačne a zrozumiteľne (nie zmätočne a rozporuplne), ktoré podstatné skutočnosti mal preukázané a ktoré nie (aby si tieto skutkové závery navzájom neodporovali a boli konzistentné), akými úvahami sa riadil pri hodnotení dôkazov, ako sa vysporiadal s podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentmi oboch sporových strán z hľadiska ich dôkaznej povinnosti, ako aj vykonaného dokazovania (tu bude potrebné opätovne vychádzajúc z konkrétnych zmluvných a k nim prináležiacich dojednaní, najmä z hľadiska znenia čl. 5 bod 5.2 až 5.6 a čl. 6 zmluvy ods. 6.7, čl. 12 bod 12.14 a 12.16 Všeobecných podmienok a z hľadiska posúdenia existencie „zmluvy o zábezpeke“ jednoznačne ustáliť, či žalobcovi po skončení platnosti zmluvy vznikol alebo nevznikol nárok na vrátenie sporných zariadení /prípadne len niektorých z nich/ a v prípade ich nevrátenia nárok na zaplatenie náhrady hodnoty týchto zariadení a poplatku za upomienku v celkovej výške 181,60 eur, a potom v závislosti od vyriešenia tejto otázky rozhodnúť o žalobe žalobcu v zostávajúcej časti úrokov z omeškania), a na ktorých konkrétnych skutkových a právnych dôvodov založil svoje rozhodnutie. Svoje rozhodnutie musí odôvodniť tak, aby nebolo zmätočné, vnútorne nekonzistentné a jeho skutkové a právne závery boli zrozumiteľné a presvedčivé, a aby na ne strany sporu mohli v prípadnom odvolaní reagovať, a v poslednom rade, aby bolo v odvolacom konaní preskúmateľné. Právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v tomto rozhodnutí je súd prvej inštancie v zmysle ust. § 391 ods. 2 C.s.p. viazaný.

24. O nároku na náhradu trov (aj tohto odvolacieho) konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).